

אלון אבוטבול ואורי רודי - מבט מפוזר מאד

והם מדקלמים את השורות בצייטונות, מתוך תיקווה שאולי זה יסיפק.
מוזרה גם ההתעלמות המכוונת מכל אספקט חברתי של ממש, כאילו עמד מישו עם שוט מאחרי המצלמה, ואיים שכל רמז להתייחסות כזאת עשוי להכשיל את הסרט בקופה. מוזר, משום שהבימאי יעוד לבנון דווקא הראה עניין בכיוון זה, בסרטיו הקודמים.
מעניין יהיה לראות אם השיקול המיסחרי אכן יצדיק את עצמו. כי מכל בחינה אחרת, זה לא עובד.

זה לא עובד זה לא עובד

הפנימיה (לימור, תל-אביב, ישראל) - עוד מולחן גימנזיסטי של הקולנוע הישראלי, המדובר כנראה שזה גיל היעד המתאים ביותר לקולנוע. המתרחש כולו בכפר-נוער, ובו כל מה שנהוג לדחוס בסרט שכזה: עירוניים מול בני-כפר, עשירים מול עניים, אהבות ראשונות ובגידות ראשונות, קצת מין מרוזם - שלא יהיו בעיות עם צנזורה - קצת התחצפות למורים ומעשי קונדס. בקיצור, קצת מכל דבר, ושום דבר של ממש. אפילו הצגת סוף-שנה יש כאן, שבה מתגזעים כל ההדורים למשעי, שלא יחילו לאף אחד טענות.

אלה שכל העניין נראה הפוזי וחסר-בסיס, כאילו הבימאי עשה את הסרט בלי תסריט, או שמא התסריט נכתב ללא מחשבה תחילה שיעשה לסרט. כל הדמויות הן בוסר שיגרת, בין אם זה השאגן המספר על זיונים שלא היו, המלך הרברבן של הכיתה, שאגן אפילו סיבה טובה אחת כדי להסביר את מלכותו, החתיכה המבועסת מן העיר, שנשכבת בלי בעיות תוך חימושים אחרי אהבת-אמת, ועוד כיוצא באלה.

הדיאלוגים שמחליפים גיבורים אלה ביניהם מעורר מבוכה, כי אם אכן כך מדברים הברנשים, הרי אין שום סיבה לעשות עליהם סרט. ואם זה כל מה שרובץ על ליבם, או כל מה שהצלחה המצלמה להבחין, אז בוודאי שהמבט היה מפוזר מאוד.

אשר לשחקנים - יש לומר שלא פעם מתעורר הרושם כאילו אינם תופסים בדיוק מה נדרש מהם, או מה עליהם לעשות.

מוסיקה, מה שנותר לי הוא לחכות, להרהר, להיזכר, כולי אכול בחוסר-סבלנות, מתבונן ללא-הרהר בשעון.

צהריים היא השעה המקודשת לאפריטיף שאותו אני לוגם באיטיות במישרדי, אחרי הארוחה אני מנמנס רגע בכורסא, עד השעה 3. בין 3 ו-5 אחרי הצהריים אני מגיע לשיא השיעמום, אני קורא כמה שורות, אני עונה למיכתב, אני נוגע בכמה חפצים, החל משעה 5 אני מתבונן שוב ושוב בשעון. כמה זמן נותר לי עד לאפריטיף השני, בשעה 16 לעיתים אני מרמה את עצמי ברבע שעה, לעיתים אני יוצא ב-5 לראות כמה חברים ולשוחח. ארוחת-הערב ב-7, עם אשתי, ואנו שוכבים לשון מוקדם.

כבר ארבע שנים לא הלכתי לקולנוע, בגלל הראייה והשמיעה הלוקיות שלי, בגלל סלידתי מן התנועה ההומה ברחובות ומן ההמון, ולעולם איני מתבונן בטלוויזיה, מרגיש עצמי נעזב, ואז מגיע מישוה שלא ראיתי כבר זמן רב, ולמחרת מופיעים כמה חברים בעת ובעונה אחת.

בתוך החיים המכניים האלה, המתוכננים עד הפרט האחרון, היווה ספר זה שכתבתי בעזרתו של ז'אן-קלוד קארייר, גיוון מסויים, איני מתלונן, זה מאפשר לא לסגור לגמרי את הדלת.

אין לי אשליות לגבי המוות, אבל אני שואל את עצמי לעיתים באיזו צורה הוא עשוי להופיע. לעיתים אני סבור שמוות פיתאומי הוא עדיף - כמו מותו של ידידי מקס אוב, שנפח שנמתו תוך שנייה במישחק-קלפים, אבל ברוב הזמן אני מעדיף לחשוב על מוות איטי יותר, צפוי יותר, המאפשר לברך עוד פעם אחת את

להתוודות, לקבל את מחילת הכנסייה על החטאים שעשיתי ואת ברכת הדרך האחרונה. אז אני מסתובב על צדי ואני מת. אבל האם יש לאדם עוד הכוח להתלוצץ ברגעים כאלה?

על דבר אחד אני מצטער, שלא אוכל עוד לדעת מה ייקרה בעתיד. שאצטרך לצאת את העולם כשהוא במלוא התנופה, כאילו נמנע ממני לקרוא את הפרק הבא ברומן בהמשכים. נדמה לי, שסקרנות מסוג זה לא היתה קיימת פעם, או אולי היתה קיימת במידה פחותה, משום שהעולם כמעט שלא השתנה מדור לדור.

ווידיאו אחרון: למרות השינאה שאני רוחש לחדשות, הייתי רוצה לקום מקיברי כל 10 שנים, לגשת לקיוסק הקרוב ולקנות כמה עיתונים, איני מבקש יותר, כשהעיתונים מתחת לבית-השחי, חיזור, צועד ליד הקיר, אשוב לבית-הקברות ואעניין באסונות העולם הזה לפני שאירדם שוב מרוצה בצל החוסה של הקבר.

תדרוך חובה לראות

תל-אביב - יול, פאולין על החוף, טוטסי ירושלים - רוקמת התחרה, פישוטה, חיפה - טוטסי.

תל אביב

★★★★ יול (מוסיאון, תורכיה) - חמישה אסירים יוצאים לחופשת שבוע ושמים פניהם אל בתיים המרוחקים. סרט בעל עוצמה דרמטית בלתי-רגילה, המגיש תמונה חסרת-פשרות אבל מלאת-הבנה של תורכיה של ימינו.

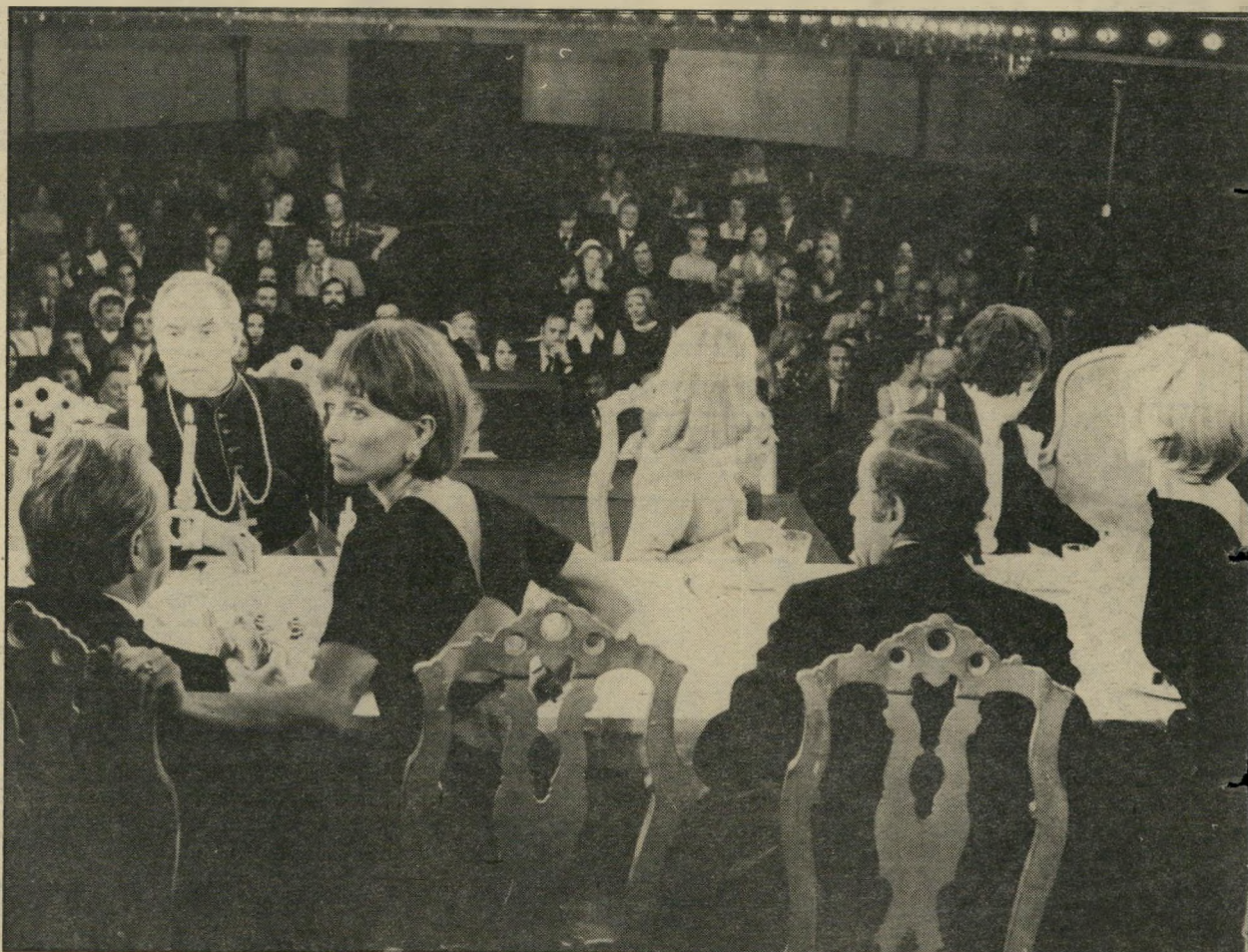
★★★★ פאולין על חוף (צפון, צרפת) - חופשת-קיץ מאוחרת על שפת ימה של נורמנדי, כהזמנות נאותה לכרוך את ההתנהגות של בני גילים שונים והפערים ביניהם. סרט מפוקח אינטליגנטי ומשעשע, בתנאי שמנסים להבין את מה שנאמר.

★★★ טוטסי (מוגרבי, ארצות-הברית) - שחקן מובטל מתחפש לשחקנית ומצליח לקבל תפקיד באופרת-סבון טלוויזיונית. קומדיה מבריקה של סידני פולאק, עם הופעה וירטואוזית של ראסלין הופמן בתפקיד הראשי.

★★★ לולו (גורדון, צרפת) - אשת פירסומאי מעריפה פרחת, החי לפי מושגים פרטיים משלו, על-פני בעלה המסודר והמרובע. תמונת-מצב של החברה הצרפתית.

ירושלים

★★★ פישוטה (מיצ'ל, בראזיל) - סיפורם של נעירי-רחוב בכרך ברזילי הופך כתבי-אישום לחברה היוצרת בעצמה את הסרטן האוכל אותה. סרט מועזע וחסר-פשרות של הקטור באבנקו.

הארוחה שלעולם אינה נאכלת ב.סוד הקסם הבורגני המסך נפתח וקהל מתבונן באוכלים

שהרומאים עוזרים לנו לעיתים, הרי רוב הזמן אינם אלא גורפי ממון, המשרתים את המדע ואת אימת הטכנולוגיה. שיניחו לנו למות בטובה ואת הרגע, אולי אמילו יתנו לנו דחיפה שתונן זמן קצר יחוקקו מהר יותר. אני מקווה שתונן זמן קצר יחוקקו חוק שירשני במיקרים מסויימים רצח-מתוך-רחמים. כבוד חייה-האדם הוא חסר-משמעות, כאשר הוא גורם לסבל ארוך לאותם שצריכים ללכת, ולאותם שנשארים אחריהם. בהתקרב אנחתי האחרונה, אני משתעשע לא פעם ברעיון של מתיחה אחרונה. אני מזמין אליו כמה חברים ותיקים, שהם כופרים מובהקים כמוני, הם יישבו סביבי על המיטה עצובים, ואז ייכנס לחדר כומר, ידידי יתקוממו לרעיון שאני עומד

גדול יותר מאשר שם מוקדם כאן. בבית. אבל כוונתי שונה. איני מודח מן המוות. בעצם אין זה חשוב לי אם אמות, אבל לא כשאני נעדר מהבית. המוות הוא איום בעיניי, פתוחות וניירות המוכים. ואולי עוד יותר איום המוות שנדחה זמן רב על-ידי הטכניקה הרפואית. מוות שלא נגמר אף פעם. בשם שבועת-האמונים שלהם, המעמידה את חייה-האדם כערך עליון מתעקשים הרומאים לשכלל את צורת העינוי המתחכמת ביותר של החיים המודרניים - להישאר בחיים, בעיני זה משע. ריחמתי אפילו על פראנקו, שהמשיך לנשום מלאכותית חודשים ארוכים, במחיר סבל בלי-תואר. למה זה טוב! אם קורה

החיים שהיכרתי. מזה כמה שנים, בכל פעם שאני עוזב מקום שהיכרתי היטב, מקום שבו חייתי ועבדתי והוא כבר חלק ממני, כמו פאריס, מאדריד, ואחרים, אני נעצר לרגע כדי ולומר שלום ולהירדם ממנו. אני פונה אליו ואני אומר, למשל: שלום סן-חזנה; ידעתי כאן כמה רגעני אושר; בלעדיך חיי היו שונים; עתה אני הולך לדרכי, לא אראה אותך עוד; אתה תמשיך בלעדי, ואני מברך אותך לשלום.

אני נמרד מכל דבר, מן ההרים, מן המעיינות, מן העצים ומן הצמרדעים. כאשר שואלים אותי מזה כמה שנים, מדוע אני ממעיט לצאת למסעות ומדוע איני מרבה לבקר באירופה, אני עונה - משום שאני חושש מן המוות. מסבירים לי שאין סיכוי